

SZERETLEK RENDŐRÖK!

(itt vagyok Prágában)

Pap Ramóna

1. Befejeztem, így jó is lesz. Nem-nem, a macska alá kell még árnyék, csak egy pici, egészen kicsi jobbra növekvő árnyék, de nehogy túl nagyra sikerüljön, az előzőnél is így rontottam el. Ez a srác itt mellettem nagyon idegesítő, nem értem mit méreget, órákig nézegeti az üres vásznat. Mire vár? Jajj ne tudtam, annyira tudtam, hogy már megint ez lesz. Hadonászik az ecsettel 5 méterről, mint egy meggyulladt kezű vívó. Nem nevezhetek, de nagyon kell, húzódik a szám, kanyarodik, nem nevezhetek, de nagyon kell...disznóölés,disznóölés,disznóölés... jó, elmúlt. Ezt nem hiszem el. Ez a héten a harmadik ilyen képe, de azért felkelek, megnézem. Nahát, ez pompás! Sikerült felfröcskölnie egy elefántot a 2x3 m-es fehér vásznára. Ó, de ahogy elnézem, én is kaptam belőle egy-két ajándékcseppet. Most már kénytelen leszek árnyékot festeni a macska alá.
2. Kész. Megvan az árnyék, és mintha a mellettem dolgozó fiatalember is kicsit megnyugodott volna. Ezek a csehek nagyon furcsák. Elfordulnak és úgy beszélnek rólam. Látszólag nagyon elégedettek és büszkék arra, hogy nem értem amit mondanak. Mondjuk ha nem lenne mineden második szavuk az, hogy „mágyárszki”, akkor tényleg fel sem tűnne. Szerencsére nem idegesít, inkább szórakoztat a látvány.
3. Jól esik egy kis friss levegő. Kiülök oda ahova tegnap is, csak most meg kell sürgetnem magam a boltban. De egyszerűen nem tudok választani, és mindegyik olyan finom. Legszívesebben az összes sört hazavinném. Ha az egész Erasmus pénzemet sörre költeném, akkor kb. 3333 db sötét Kozelt tudnék belőle venni. Vajon itt büntetnek azért ha az utcán iszok? Hopp, ott egy rendőr, szép, ígéretes darab. Csak egy kis koccanás, de ahogy látom egyik kocsinak sem lett baja, ó, nincs azokon egy karcolás sem, dehát a jegyzőkönyv az

jegyzőkönyv. Vajon mit ír? Ez nem is koccanás, egy hajléktalant büntet. Én ezt sosem értettem. És mit ír a jegyzőkönyvbe?

-A helyszínt biztosítottam, ahol a bizottság egy emberi bélsárral szennyezett nadrágot, valójában szaros gatyát talált. Felszólításomra az előállított azt válaszolta, hogy azt csinál, amit akar, majd szoknyáját felkapta, lekuporodott a lépcsőre, és az utcára folyatta vizeletét. A szabálysértés ténye több méter hosszan csordogált.-

4. Én sem szeretem őket. Igazából az egyenruhájukat nem szeretem. Amikor azt felveszik, belebújnak egy rendszerbe, belebújnak abba a sok értelmezhetetlen paragrafusba, modorba, kötelezettségbe, ami rendszereket, szabályokat állít fel, amiket mindenkinek ugyanolyan módon kell követni. De amikor nincs rajtuk egyenruha, akkor ők is emberek. Ha meglátok egy rendőrt, akkor rögtön a szabályok betartása jut eszembe. Nem az embert nem szeretem, hanem azt amit képvisel azután, hogy magára húzta a ruháját. Igen, a ruha. Pont ez az amire szükségem van.
5. Ezek a pici fehér keretek valami finom dolgot követelnek, rajzot, apró faleveleket, érzékenységet. Így a rendőrök is szerethetőbbé válnak, valahogy úgy, hogy ha rájuk nézek, inkább a meghitt irónia, mintsem hogy az undor jusson eszembe. Valahogy így gondoltam amikor elkezdtem készíteni ezt a sorozatot.
6. Ha ezt a nagymamám meglátná! Emlékszem, hogy az ágya fölött ott lógott az apukájáról az egyenruhás fekete-fehér foto, szép keretben mint egy kis kegytárgy, majd elvesztette ezt a fajta hitelességét ahogy az évek során beletűzdelt még pár fotot, egy kis hímzést, egy-két –bevásárolni- címmel ellátott cédulát. Majd szépen lassan olyan lett, mint egy szétvágott Burda magazin. És most, hát most nagymama biztos kiakadna ha a karácsonyi csomagban egy

talicskázó rendőrpárt találna és falusi egyszerűséggel csak annyit mondana, hogy – Óóó hát ezek mit csinálnak? Ilyet!Hát két férfi. Szép, de biztos mind a kettő férfi?- És magyarázhatnám neki, hogy nagymama itt szó sincs homoszexualitásról, ők csak kedvelik egymást, összetartoznak, ugyanolyanok, nézd ha felveszed a szemüved még a tájban is gyönyörködhetsz, nagymama válasza valószínű átcsapna indulatos fejrázásba és a távozásom után becsúsztatná a szekrénye alá az ajándékot. Talán még kendőt is rakna rá, nehogy éjszaka kiszökjenek a képből ezek amagában gondolná, de ki sose mondana egy csúnya szót sem.

7. Miért nem tettem meg, mindig csak ezek a miértetek. Sörözni szabad, de cigicsikket nem dobhatok el az utcán. Ezek a rendőrök mindenhol ott vannak. Általában persze kinnt a városban, a réten, a parton, még a fa mögött is megbújnak. Nem akartam, de mire a „ne” végigfutott az agyamon a cigicsikk már hullott lefelé, és beképzelt módon próbálta kiegészíteni a flasztet. 10 szemem lett, láttam lassított felvételen ahogy a kisimult arcok, akár férfi, akár női, vajúdo álltsereggé változnak. Nincs mit tenni, egy-két talpsúrolós mozdulat, nevezhetjük Twist-nek is és a szabálysértés gyanúját sikeresen elterelem
8. Nehéz úgy felépíteni ezt a sorozatot, hogy ne pofozzák ki egymást a sorból, nehéz úgy hozzátenni, hogy ne csússzon bele a giccs fogalmába. Olyan sorozatot készíteni aminek darabjai egyedül sem elveszettek, együtt pedig még erősebbek. Az egyenruha színét kompenzálni kell a tárgyak mennyiségével, minőségével. Nem mindegy, hogy a falevelek milyen sorrendben futnak, egyesével libegnek, vagy kettesével cammognak. Nem szabad arra támaszkodnom, hogy majd a keret úgyis összefogja őket.
9. Befejeztem, így jó is lesz. De mi ez a keret a keretben? Nem is értem, teljesen tönkrevágja a kompozíciót, széttöri a képemet. Sürgősen el kell távolítani onnan,

nem várhatom meg míg távozik magától. Végig úgy kiszámoltam, úgy megterveztem, most mégis billegnek. Azon ott a cserép. Nem is értem, hogy rakhattam oda, hiszen annak a másik oldalon van a helye. És azok a rendőrök, te jó ég. Mint egy tankkal vasalt ujjbáb. Sürgősen ki kell javítani. Nehogy elkezd! Ne most permetezz az ecseteddel, ha rajtam nem is, de a rendőrökön láthatnád, hogy most nincs minden rendben, mondhatnám nem megy minden a megszokott kerékvágás szerint. Hogy ezek a csehek milyen furcsák. De inkább itt, ebben a teremben. Nagyon megtanultak távolságot tartani a munkájukkal szemben. Az egyik 5 m-ről fest, a másik ugyanilyen távolságból dobálja az agyagdarabokat egy készülő szobrára. Azért félelmetes, mert ha a távolságot leszámítom, akkor olyan mintha vernék a munkáikat.

10. Kész. Márcsak pár falevelet kell átcsoportosítani. Nem szabad ugyanúgy bánni, a kinti résszel, mint a bentivel. Mert a benti rész az be van zárva, a kinti rész viszont szabad, így működnie kell a környezetében, de működnie kell a munkával is. Így nem mindegy milyen sűrűn rakom a faleveleket. De ha ma odafigyelek és jól csinálom, akkor este ezek egy kis nudlit. Mondjuk ha nem sikerül akkor is, csak nem mindegy, hogy sírva, vagy nevetve.